

Oдноśnie komentarza do Pisma Św.

Pierwsze dzieło „Komentarz do Pisma Świętego” zostało wydane w 1909 roku w języku angielskim. Jest to chronologiczne tłumaczenie tekstów Pisma Św. według dzieł pastora Russella, skompletowane przez braci Clayтона i Woodworda. Jest to cenne dzieło dla pilnych „Badaczy Pisma Świętego”.

Komentarz został przetłumaczony na język polski przez br. Oleszyńskiego przy wydatnej pomocy br. Kobieli. Do wydania komentarza w języku polskim w znacznym stopniu przyczynił się br. Stahn.

Komentarz został wydany w niewielkim nakładzie i obecnie jest całkowicie wyczerpany. Jest on bardzo poszukiwany w szczególności przez braci w młodym wieku.

Ostatnio wydaniem komentarza zajęła się redakcja czasopisma „Świt”.

Jest on wydawany w formie zeszytowej jako dodatek do poszczególnych egzemplarzy „Świtu”.

Wiadomość o wydawaniu komentarza została przyjęta z wielkim zadowoleniem, gdyż według zapewnień wydawców „Świtu” miało to być przedruk dawnego, obecnie wyczerpanego komentarza. Jednakże pojawienie się pierwszych egzemplarzy zeszytów komentarza spowodowało niemiłe rozczarowanie wielu braci.

Okazało się bowiem, że komentarz zawiera poważne zmiany, a w wielu miejscach całkowicie nowe myśli, nie mające nic wspólnego z nauką „Wiernego Sługi”. Takie wypaczanie dawnego komentarza przez redakcję „Świtu” jest nieuczciwe. Redakcja „Świtu” mogła wydać komentarz wg swego własnego zrozumienia, lecz winno to być wyraźnie podkreślone przez wydawcę, że jest to aktualny komentarz „Świtu”, a nie przedruk komentarza br. Russella. Lecz nie jest rzeczą właściwą i wielce szkodliwą zmieniać dzieło br. Russella, opracowane przez wyżej wspomnianych braci i wydane pod jego nadzorem i zgodą.

Gdy sędzia Rutherford pragnął wprowadzić pewne zmiany w broszurze pt. „Cienie przybytku”, umieścił je na końcu broszury. W przedmowie do swego wydania wyjaśniał: „...w harmonii z jaśniejszym wyrozumieniem podajemy następujące poprawki w formie dodatku, nie naruszając tekstu **z szacunku dla jej zasłużonego autora**” (Dodatek uwag „Cieni przybytku”, październik 1921). Jak z powyższego wynika, sędzia Rutherford postąpił uczciwiej niż redaktor „Świtu”, który nie okazał ani odrobiny szacunku dla zasłużonego autora, pozwalając sobie samowolnie na zmianę tekstu. Należy nad-

mienić, że wprowadzone zmiany w poważnym stopniu fałszują nauki wywiedzione przez br. Russella. Jest nam bardzo przykro, że zamiast zalecać braciom wydawane przez „Świt” dzieło, jesteśmy zmuszeni podać krytyczne uwagi, gdyż wprowadzone zmiany tekstu komentarza wymownie świadczą o ignorancji nauk „Wiernego Sługi”. Nie jest rzeczą możliwą w ramach jednego artykułu podać wszystkie zmiany i przeróbki tekstu komentarza wprowadzone przez redakcję „Świt”.

Zamieszczamy jedynie niektóre ważniejsze zniekształcenia dawnego komentarza dla orientacji ogółu braci, że nowo wydawany przedruk jest fałszykiem, niewiele przypominającym dawny, znany braciom komentarz.

Oto niektóre przykłady wprowadzonych zmian w nowo wydawanym komentarzu:

2 Mojż. 3:8: „Przełożę zstąpiłem” – figura na wtóre przyjście Chrystusa.

„Abym go wybawił” – przyszedł właściwy czas na wyswobodzenie. Wyswobodzenie nie nastąpiło natychmiast, podobnie wyswobodzenie ludu Bożego nie nastąpiło zaraz po wtórym przyjściu Chrystusa. W międzyczasie pewne dzieło jest jeszcze do wykonania.

Powyższy tekst i tłumaczenie zawarte są w dawnym komentarzu br. Russella. W nowym komentarzu „Świtu” do powyższego tekstu znajdujemy następujące zdanie: „Pierworodni Egiptu wyobrażają pierworodnych starego świata, mających władzę do roku 1914/15”.

Jest to zupełnie coś nowego, niespotykanego w dawnym komentarzu.

Ale znajdujemy jeszcze ciekawsze zmiany:

2 Mojż. 6:16: Komentarz br. Russella zamieszcza następujące tłumaczenie: Gerson – „Tułacz” lub „Wybawiony”, typ na tych, którzy będą zbawieni podczas Tysiąclecia.

Komentarz wydawany przez „Świt” podaje: Rodzina Gerson nie wyobraża ludzkości, a kto tak wierzy, **jest nieświadomy tych zagadnień**, a w komentarzu do 3 Mojż. 16:6 dodaje, że ci, którzy tak wierzą, są **w całkowitym błędzie**.

Zapewne br. Russell, który do końca swego życia wierzył, że Gerson oznacza lud szukający schronienia i wyobraża ludzkość podczas Tysiąclecia (zobacz VI Tom, str. 152-154), nie spodziewał się, by znaleźli się bracia, którzy by zaliczyli go do nieświadomych i będących w całkowitym błędzie.

Autor nowego komentarza podaje, że Gerson odnosi się do klasy od 1881 roku. W drugim przypadku podaje: „Ci, po 1916 r. też co poświęcają się, co nie są spłodzeni z ducha świętego”.

Ciekawe i wielce zdumiewające jest komentowanie 3 Mojż. 21:18, gdzie czytamy: „Nie dotyczy to poświęconych między wiekami, którzy choć poświęceni, nie zostali przyjęci i nie byli spłodzeni z ducha świętego, a tym bardziej nie dotyczy tych, którzy poświęcili się po roku 1916. Tacy są przyjmowani do klasy lewickiej reprezentowanej w Gersonie”.

Na usta ciśnie się pytanie: Czy istnieją dwie klasy Gersona? Ponadto, co oznacza „nie zostali przyjęci”?

W komentarzu br. Russella do 1 Kronik 6:1 jest wyrażone, że Gerson jest typem na tych, co otrzymają zbawienie w Tysiącleciu.

Komentarz „Świtu” podaje: „Stanowiąc będą klasę Gersona, o ile wytrwają do końca w wierności swego przymierza z Bogiem”. Jeżeli wg „Świtu” nie zostali przyjęci, to pod jakim przymierzem mają okazać wierność i jakie warunki są im postawione?

Dalej autor nowego komentarza pisze: ...

„nosząc prawdy Boże bez ich rozwiązywania, lecz tylko wskazując na to, co im kapłani powiedzieli ustnie”. Szkoda, że autor nowego komentarza nie wyjaśnił, od jakich kapłanów otrzymał te ustne informacje.

Warto na ten temat przytoczyć zdanie br. Russella, podane w Mannie z 19 września: „Dziecko Boże powinno chronić się nauk, które roszczą sobie pretensję do znajomości większej od Słowa Bożego i można być upewnionym, że tak Chrystus, jak i duch święty nie przemawiają do takich chrześcijan, to jest niezależnie od Słowa Bożego”.

Dla ugruntowania poglądu, że Gerson nie wyobraża ludzkości w Tysiącleciu, autor nowego komentarza wprowadził dalsze zmiany i poprawki.

3 Mojż. 7:15 czytamy: „Po zakończeniu ucisku „dziedzica” już nie będzie, a nawet może wcześniej”.

W 4 Mojż. 7:15 podaje: „Ludzkość po wejściu w życie Nowego Przymierza nie będzie na dziedzincu, by sprawować jakieś obrządki przy ofiarach, bo tego już nie będzie. **Dziedziniac** zostanie usunięty przed wzbudzeniem proroków”.

Gdyby przyjąć takie tłumaczenie, oznaczałoby to, że linii „N” na Planie Wieków nie będzie, bo „dziedziniac” równa się linii „N”.

Br. Russell podaje: Wchodząc przez drzwi na dziedziniac stajemy w „sieni” lub usprawiedliwionymi

osobami na linii „N” (1 Tom, str. 305, stare wydanie). Do tego stanu zostanie doprowadzona cała ludzkość drogą restytucji, jak to jest uwidocznione na rysunku Planu Wieków (I Tom, str. 302).

1 Kron. 24:2 – Nadab i Abiju – Komentarz br. Russella brzmi: Typ na klasę wtórej śmierci, która grzeszy w Wieku Ewangelii i Wielkie Grono.

Komentarz „Świtu” jest obszerniejszy i zawiera takie tłumaczenie: „Natomiast z Wielkiego Grona tylko ci, którzy do tego stanu doszli lub dojdą, ale ci, którzy będąc w mistycznym Babilonie – chrześcijaństwie z imienia, a nie opuścili go i w nim umarli lub w nim umarą w ostatniej fazie ucisku, czeka ich wtóra śmierć”. Jak mętne i bałamutne jest to nowe tłumaczenie i jak odbiega od logicznego tłumaczenia Wiernego Sługi. Prosimy porównać to tłumaczenie z wywodami br. Russella co do wyjścia z Babilonu tej klasy: IV Tom, str. 336, 2 par., Str. 718, 1 par., Str. 769, 2 par., V Tom, „Cienie przybytku”, str. 81.

W nowym komentarzu do Izaj. 66:7 czytamy: „Już przed uciskiem na chrześcijaństwo w rew. 1917 r. nastąpił poród Chrystusa **„Głowy i Ciała”**.”

Nie przypuszczamy, aby autor nowego komentarza wprowadzając swoje poprawki nie rozumiał, co oznacza słowo „narodzony” i kiedy narodziła się „Głowa” (VI Tom, str. 441), a kiedy miało narodzić się „Ciało”, którym jest Kościół. Został tu popełniony fatalny błąd, gdyż jeżeli przyjąć, że całe Ciało już się narodziło w roku 1917, to jak pogodzić tę myśl z tłumaczeniem do 2 Król. 2:11, gdzie czytamy: „Rozumiemy, że jeszcze gdzieś może ktoś żyje z klasy Eliasza, a z klasy Elizeusza może kilkadziesiąt osób”.

Ciekawy jest komentarz do Psalmu 22:29, gdzie znajdujemy taką informację: Panuje Chrystus od roku 1878 nad Kościołem prawdziwym, a od roku 1914/17 przysposabia się do objęcia władzy nad narodami. Gdzieś po roku 1980 to nastąpi, a nad ludzkością obejmować będzie władzę stopniowo, jak stopniowo będą wstawać z grobów aż do Adama, który też podda się Panu. Te czynności zabiorą okres całego tysiąca lat”. Warto porównać to tłumaczenie z komentowaniem do Izaj. 26:1, gdzie autor nowego komentarza pisze: „Po wzbudzeniu proroków gdzieś po roku 1980, lecz roku dokładnego nie wiemy. Może to 10 lat po r. 1980, a może prędzej lub później, zobaczymy później, jak dożyjemy do roku 1980”. Takie komentowanie „prędzej” czy „później” jest dość zabawne. Przypomina nam to ludowe porzekadło: „Na dwoje babka wróżyła”.

Jeżeli autor nie zna dokładnej daty, to dlaczego potępia innych, zaliczając ich do „nieświadomych”? Prawdziwe dzieci Boże nie powinny opierać swej wiary na niepewnych, nie potwierdzonych Słowem Bożym naukach. Jeżeli się coś pisze, to należy uzasadniać, że

tak uczy Pismo Święte.

Przytoczone zmiany i nowości są tylko niewielką częścią nowego komentarza wydawanego przez „Świt”. Nowy komentarz nie da się porównać z komentarzem br. Russella. Jest to nowy twór, pełen sprzeczności i niedorzeczności, nie mających nic wspólnego z naukami „Wiernego Sługi”.

W jaki sposób autor nowego komentarza może przekonać braci, że te wszystkie zmiany pochodzą od „kapłanów”, którzy ustnie przekazali mu te informacje? Skąd autor wie, że byli oni kapłanami?

Taki podział wiernych istnieje tylko w nominalnym chrześcijaństwie, gdzie są „laicy” i „kler”.

Pan jeszcze nikomu nie objawił, kto będzie członkiem Kościoła Chrystusowego. „To będzie zadecydowane przez Boga w Jego właściwym czasie.... To będzie zadecydowane po zakończeniu się tego wieku i nie mają, ani waszą rzeczą jest o tym decydować”. „Nikt nie jest kompetentny do zadecydowania w tej sprawie obecnie”. Tak pisał br. Russell (Ks. Odpowiedzi, str. 475 i 708). Autor nowego „Komentarza” nie zwraca uwagi na myśli i nauki br. Russella. Ustawiczne podkreślanie

przez redaktora „Świtu” rzekomej obrony nauk „Wiernego Sługi” jest czczym sloganem, nie mającym praktycznego znaczenia. Jak z powyższego wynika, nowy komentarz niczym nie przypomina oryginału wydanego niegdyś przez braci. Zawiera on wiele błędów i nielogicznych myśli. Np. w komentarzu do Izaj. 28:9 został błędnie zacytowany tekst Ozeasza 4:6, gdzie winno być: „Lud mój wygładzony będzie dla nieumiejętności”, a jest: „Lud mój wygładzony będzie dla umiejętności”.

3 Mojż. 14:12 autor podaje, że „wyobraża **żał za pokutę**”. Jest to nielogiczne i nie po polsku. Po co było zmieniać, kiedy tłumaczenie br. Russella jest piękne i brzmi: „Wyobraża pokutę, uznanie niedoskonałości i naprawienie uczynionej krzywdy”.

Nowy „Komentarz” nie znajduje praktycznego zastosowania dla ogółu myślących zdrowo i logicznie braci i prawdopodobnie będzie wykorzystany jedynie przez zwolenników „Świtu”.

Redakcja
R-
„Straż”